

— Слушайте, имансъзи! — поде той: вие искахте да надхитрите властта, но не ви се удаде. Ние още снощи узнахме вашето намѣрение да бѣгате. Нарочно азъ ви оставихъ да се опитате, за да видите вашата глупостъ и моята бдителностъ и сила. Сега виждате, какво мога да ви сторя. Въ нѣколко минути отъ васъ, ако река, само кървави лещове ще останатъ на тоя просторъ. Но това нѣма да направя, защото вие сте ни потрѣбни. Вие ни робувате и поддържате нашия агалтъкъ. Само глупави турци не виждатъ това и не го разбиратъ. Ако ви изколя, кой ще ни работи после? Тогава ние сами трѣба да се превърнемъ на аргати и измикари. Въ такъвъ случай нашитѣ ниви, ливади, лозя ще запустѣятъ. Кой ще ни шие дрехи, кой ще ни прави обуца, кой ще ни зида кѣщи? Ние не сме толкова будали, за да не си знаемъ интереса.

Като чува това бѣжанцитѣ, не можеха да повѣрватъ ушитѣ си. Очитѣ имъ гледаха презъ мрежа. Мислитѣ имъ се пилѣеха като подгонени пилци. Тѣ не можеха да разбератъ — това щасливъ сънъ ли е, или действителностъ. Нима нѣма да ги колятъ, нима ще живѣятъ и за напредъ! Какъ можеше това избавление да имъ дойде отъ турчинъ! Мнозина отъ тѣхъ добре познаваха Колаасъ Селимъ, който много — много не галѣше бѣлгаритѣ. Колцина неговата ржка бѣше пратила въ гроба! Много майки бѣше разплакалъ и почернилъ. А сега?

Бѣжанцитѣ стоеха на мѣстата си неподвижни като каменни отломъци и смаяно гледаха Селима. Той имъ излеждаше красивъ и благъ като ангелъ. Нѣма другъ турчинъ като него, — си мислѣха. Искаше имъ се да се спуснатъ и да припаднатъ въ нозетѣ му, за да ги цѣлуватъ, но не смѣха.

— Слушайте, гяури! — продължи Селимъ! — вървете си дома и отсега още по-вѣрно служете на царщината и на агитѣ и бейоветѣ. Затова вие създалъ Аллаха. На васъ вѣрата не ви струва. По тая причина сте наша рая. Редъ трѣба да има на земята. Всѣки да си знае мѣстото.